

[Ragnhild Andersen.]

ødelægger den sociale standard og den sociale lovgivning i Danmark, at den undergraver den, og at vi står i en periode med sociale nedskæringer, foran flere sociale nedskæringer, om denne politik fortsættes, at vi gennemlever en betydelig sænkning af levedoden i vort land, som netop er en følge af tilslutningen til Atlantblokken.

Jeg nævnte skolebyggeriet for et øjeblik siden, men hvorfor ikke tale om skolebespisningen til den nye generation i vort samfund, som man alt har skåret ned? Hvorfor ikke tale om de gamles levevilkår, som man har skåret ned gennem de prisstigninger, der er fulgt efter kronenedskæringen? Deres indtægter kan aldeles ikke række til noget som helst ordentlig mad eller nogen som helst ordentlig tilværelse. Enhver i denne sal ved, hvor tit vi taler om, hvor lidt de gamle har at leve af. Enhver ved nøjagtigt, at de ikke kan leve menneskeværdigt, og at deres forhold er blevet forringet i de sidste 2 år efter kronenedskæringen. Alligevel påstår man, at der ikke sker nogen social forringelse, og at der ingen vil ske.

Og hvad med ungdommens arbejderbeskyttelseslov og beskyttelsesforslagene for Danmarks ungdom? Ja, de ligger her igen som forslag, og det er i hvert fald tredje gang, at denne arbejderbeskyttelseslov lægges på bordet. Hvornår bliver den nogensinde gennemført? Hvornår får Danmark nogensinde råd til at beskytte Danmarks ungdom og Danmarks arbejdere på arbejdspladserne? Det gør man ikke, fordi alle hensyn til disse områder skubbes til side. Alt drejer sig om militæret.

Og hvad med ungdommens ferie? I andre lande har ungdommen 3 ugers ferie og bedre beskyttelse. Hvornår vil vort land imødekomme nogle af de krav fra ungdommen, som er blevet stillet gennem kommissioner og gennem dens egne organisationer? Ingenlunde imødekommer vi ungdommens krav, hverken med hensyn til bosætningslån eller med hensyn til billigere boliger eller med hensyn til beskyttelse af den arbejdende ungdom.

Nu siger det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, at de såkaldte danske demokratiske partier vil støtte enhver mulighed for afspænding. Hvor er det gjort, ærede medlem? Stemte I ikke for sanktionerne mod Kina, skønt Kina var og stadig er holdt udenfor sikkerhedsrådet? Gik I ikke øjeblikkelig til handling, da Amerika kom direkte til den danske regering og krævede tjenestetiden forlænget til 15 måneder? Der var ingen vaklen i geledderne, ingen

tøven, ingen modstand. Det var ligetil, at man føjede sig. Føjede I jer ikke lydigt, ærede medlem, da Amerika talte indtrængende til jer i Ottawa om at gå ind for Tyrkiets og Grækenlands optagelse, endskønt det var den danske befolknings ønske og håb, at Danmark i dette tilfælde havde stået fast og foretaget en handling, der virkelig kunne have været i afspændingens interesse. Det er søndagsprædikener, der holdes her, alle beregnet til at holde folket hen med snak, altimens krigsfrygten og fattigdommen stiger rundt om i landet under indtryk af den eftergivenesspolitik, der føres af rigsdagsflertallet.

Det ærede medlem hr. Kristen Amby holder også en nydelig snak. Man kan nok høre, hvad den skal bruges til: folkelig propaganda. Skal der være mening i tingene, siger det ærede medlem, må man ikke ved foranstaltninger holde befolkningens levestandard kunstigt nede. Gud bevare mig, er det ikke det, man gør; ustandseligt sænker man bevidst gennem foranstaltninger her fra rigsdagen befolkningens levedod ved forbrugsbegrænsende indgreb, som det hedder, det ene efter det andet. Hvad er den tvungne opsparring andet end regeringens og flertalspartierne egen, frivilligt vedtagne nedskæring af levestandarden sammen med alle de andre nedskæringer.

Det ærede medlem hr. Kristen Amby taler om at støtte bestræbelserne for afspænding. Det er talemåder og kun talemåder, al den stund de samme partier fører en rasende kampagne mod kravet om, at de fem stormagter i verden skal mødes til forhandling, mødes til en femmagtskonference og komme til enighed om en fredspagt, al den stund de samme partier giver efter, hver gang USA stiller nye krav. Oprustningen skal fremskyndes, lyder det fra Amerika, forbruget skal begrænses, lyder det, og flertalspartierne på Danmarks rigsdag, der er gået ind for Atlantpagten, bøjer sig stadigvæk i lydighed.

I 2 år har befolkningen lært at kende, hvad Atlantpolitikken indebærer, en kæmpemæssig forandring, en oprustning af vort land og en betydelig nedskæring af levedoden. Hvad sagde ikke alle partierne, som gik ind for Atlantpagten, ved dens vedtagelse? De erklærede fra denne talerstol og fra samtlige andre talerstole ude over landet, at socialt og kulturelt ville der ikke blive tale om forringelser. De nøgne fakta fortæller, at vejarbejdere, jord- og betonarbejdere, håndværkere og arbejdsfolk møder på deres arbejde med fedtebrød i deres madpakker, intet pålæg, men fedtebrød eller